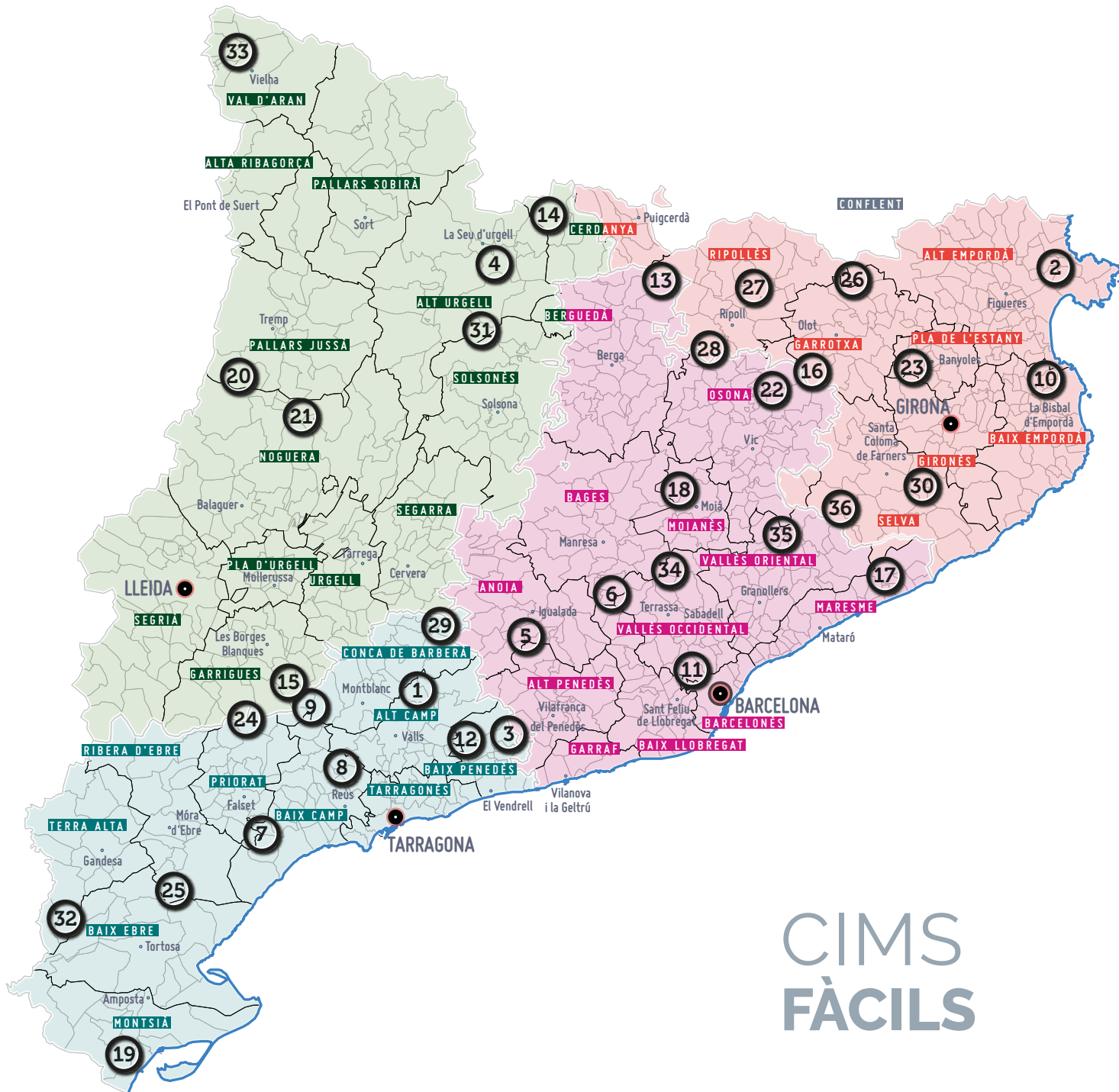

Índex

1	Alt Camp. TOSSAL GROS DE MIRAMAR (867 m)	10
2	Alt Empordà. SANT SALVADOR SAVERDERA (670 m)	14
3	Alt Penedès. EL CASTELLOT (468 m)	18
4	Alt Urgell. TURÓ GALLINER (1.612 m)	22
5	Anoia. LA TOSSA DE MONTBUI (626 m)	28
6	Anoia i Bages. SANT JERONI (1.236 m)	32
7	Baix Camp. LA MOLA DE COLLDEJOU (922 m)	36
8	Baix Camp. PUIG D'EN CAMA (717 m)	40
9	Baix Camp i Conca De Barberà. TOSSAL DE LA BALTASANA (1.202 m)	44
10	Baix Empordà. EL MONTGRÍ (303 m)	48
11	Baix Llobregat i Barcelonès. PUIG D'OLORDA (450 m)	54
12	Baix Penedès. PUIG DE LA TALAIA DEL MONTMELL (861 m)	58
13	Cerdanya. PUIGLLANÇADA (2.409 m)	64
14	Cerdanya. EL TOSSAL DE L'AMORRIADOR (2.299 m)	70
15	Conca de Barberà i Les Garrigues. LA PUNTA DEL CURULL (1.021 m)	74
16	Garrotxa i Osona. PUIGSACALM (1.515 m)	80
17	Maresme i Vallès Oriental. TURÓ GROS (758 m) i TURÓ D'EN VIVES (760 m)	86
18	Moianès. PUIG RODÓ (1.056 m)	92
19	Montsià. LA FORADADA (683 m)	96
20	La Noguera. PENYA DE SANT ALÍS (1.675 m)	100
21	La Noguera. SANT MAMET (1.391 m)	104
22	Osona. BELLMUNT (1.247 m)	108
23	Pla de l'Estany. SANT PATLLARI (647 m)	114
24	Priorat. ROCA CORBATERA (1.163 m)	120
25	Ribera d'Ebre. COLL DE PINS (500 m)	124
26	Ripollès. PUIG DE BESTRACÀ (1.058 m)	128
27	Ripollès. EL TAGA (2.400 m)	132
28	Ripollès. PUIG CORNADOR (1.229 m)	136
29	Segarra. EL GALUTXO (854 m)	140
30	La Selva. PUIG D'ARGIMON (465 m)	144
31	Solsonès. EL PEDRÓ DELS QUATRE BATLLES (2.386 m)	148
32	Terra Alta. MUNTANYA DE SANTA BÀRBARA (751 m)	152
33	Val d'Aran. TUC DES LETASSI (2.177m) i MONTCORBISSON (2.172 m)	156
34	Vallès Occidental. LA MOLA (1.103 m)	160
35	Vallès Oriental. TURÓ DE TAGAMANENT (1.056 m)	164
36	Vallès Oriental. TURÓ DE L'HOMI (1.706 m) i LES AGUDES (1.705 m)	168

CIMS
FÀCILS

INTRODUCCIÓ

Si vivim en un país amb tanta afició per l'excursionisme, alguna cosa té a veure el fet de tenir a casa tota mena de muntanyes, entre elles cims fàcils amb la possibilitat d'accedir-hi en família des de ben petits, o bé quan sigui que es desperti el gust i les ganes de pujar muntanyes. La intenció d'aquest llibre és descobrir al lector alguns d'aquests cims enlairats però accessibles, abastant les principals serralades i massissos del territori i distribuïts de forma equilibrada per tot el país.

Ara bé, ¿què entenem per cims fàcils? Doncs són muntanyes que si bé poden tenir pujades d'un cert desnivell (al cap i a la fi anem al punt més alt d'una muntanya), no presenten dificultats tècniques, ni passos exposats, ni trams amb obstacles importants. Són itineraris per a gent que vol fer els primers passos a l'excursionisme pujant una muntanya, famílies que busquen pics sense complicacions per a portar la canalla o gent més experimentada que vol una sortida de diumenge tranquil·la per bé que engrescadora. Pensant en tota aquesta varietat de públic, en aquest llibre hi ha rutes per pistes i

■ Una marmota a l'aguait.

■ Pujada final al Turó de l'Home, sostre del Montseny.

senders ben senyalitzats, pujades per boscos esponerosos que ens porten a treure el cap pels cims, itineraris on al pic s'hi afegeixen altres al·licients, naturals o culturals, com ermites romàniques, salts d'aigua, un mirador o un llac; i un bon grapat de rutes suggestives per tots els territoris del país, amb l'únic requisit que sigui atractiva i accessible per a tothom.

Trobareu cims pirinencs fàcils d'assolir tot i que superen amb escreix els dos mil metres, com el Montcorbison, el Puigllançada, el Taga o el Pedró dels Quatre Batlles; i altres molt més modestos i propers a les grans ciutats, però que justament per situar-se en mig de terrenys més planers, es converteixen en talaies amb magnífiques vistes panoràmiques de l'entorn. És el cas de la Tossa de Montbui a la comarca de l'Anoia, el Puig d'Olorda a Collserola o el cim i castell de Montgrí a Torroella de Montgrí. Després hi ha els cims emblemàtics, aquells que per tradició i bellesa formen part de la història excursionista del nostre país i que no poden faltar quan parlem de cims fàcils. Es tracta per exemple del Turó de l'Home i el Tagamanent al Montseny, Saverdera a la serra de Rodes, la Mola a Sant Llorenç del Munt, o la muntanya de Santa Bàrbara als Ports de Beseit. Muntanyes que reflecteixen la diversitat orogràfica de Catalunya, però que tenen en comú l'accessibilitat per tots aquells disposats a fer un esforç, més gran o més petit, per tal d'assolir el cim.

Les rutes abasten els principals escenaris muntanyosos del nostre país, així com pics i turons aïllats amb prou interès i de fàcil accés.

La gran majoria són rutes circulars, només unes poques i quan no queda més remei, d'anada i tornada pel mateix camí, però sempre amb el mateix punt d'inici i final. Trobareu les indicacions per arribar fins a aquest punt d'inici amb cotxe, sempre apte per a tota classe de turismes, i si és possible amb transport públic. D'una altra banda, la fitxa que acompanya la ruta té com objectiu tenir una idea ràpida de la ruta, per saber si s'adapta a l'interès i forma física dels participants, valorar el temps aproximat que ens portarà tot el recorregut, i la distància i desnivell que hem de superar. En tractar-se de pujades a cims trepitjats, sovint les rutes estan ben senyalitzades i transcorren per pistes i senders transitats. Si són camins menys evidents o dintre de la ruta hi ha algú tram perdedor, hem ampliat la descripció de l'itinerari, i fins i tot, en alguns casos, es recomana comptar amb l'ajuda del mòbil o d'un GPS, i s'hi inclou l'enllaç per descarregar el track de la ruta.

És important recordar que a la muntanya el temps pot canviar en poca estona, i que tot que iniciem la ruta un dia assolellat i calorós, cal ser previsor i portar sempre un abrigo o paravent, perquè un canvi de temps sobtat no ens agafi per sorpresa i per no passar fred quan s'arriba a dalt. Recordeu que un calçat esportiu amb bona sola o –millor encara– botes que subjectin el turmell, ens ajudaran a pujar i baixar i ens evitaran torçades no desitjades. Si anem amb la canalla, cal saber que els nens no es cansen a la muntanya, en tot cas s'avorreixen. Va molt bé conèixer una mica de la flora i la fauna, de la meteorologia o d'alguna llegenda o curiositat de l'entorn, ens ajudarà a mantenir-los entretinguts. Per bé que el major incentiu, per grans i petits, és sempre fer cim, la qual cosa ens fa tornar contents i amb la satisfacció d'haver-hi assolit el repte.

■ Vista de l'estany de Banyoles en la pujada a Sant Patllari.

5 LA TOSSA DE MONTBUI (626 m) Un cim amb una llarga i agitada història

Recorregut que travessa l'espai protegit de la serra de Miralles-Queralt, amb trams per la carena i pels fons de valls estretes, per pujar a la Tossa de Montbui. Aquest mirador sobre la Conca d'Òdena i la plana de l'Anoia, conserva un conjunt arquitectònic del romànic primerenc, format per l'església de Santa Maria i la torre de defensa del castell.

La Tossa és una de les talaies de Montbui i forma part de la serra de Miralles-Queralt, un gran bosc continu de relleu accidentat, que va de l'altiplà de la Segarra fins a les serres prelitorals. La seva alçada i separació envers altres cims, fan de la Tossa un esplèndid mirador sobre la Conca d'Òdena i la plana de

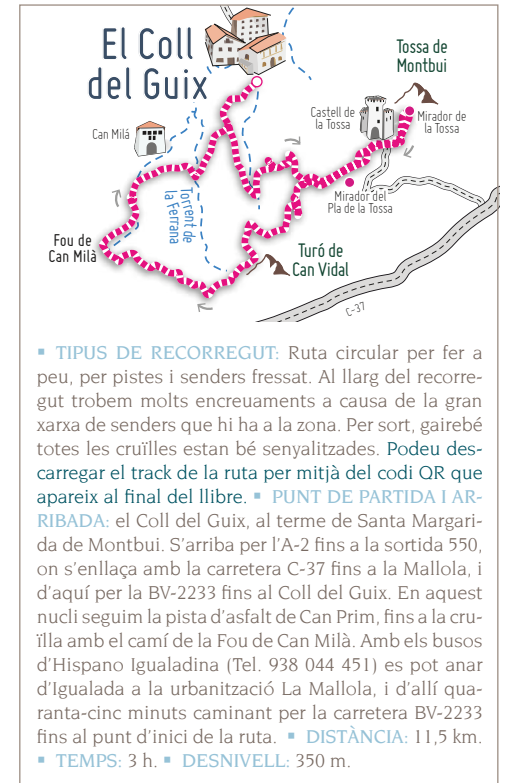
El cim ofereix un ampli espai de descans amb bones vistes. ■

l'Anoia; i la seva situació de transició entre els altiplans centrals i les serralades Prelitorals i Litoral li confereix uns valors naturals excepcionals, protegits pel Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN).

El poblament d'aquest turó es remunta a l'època dels Ibers (segle II a. de la n. e.), passant pels romans i l'Edat Mitjana, sent sempre un lloc clau per les seves funcions defensives i com centre de culte. Durant el primer mil·lenni hi va haver canvis freqüents dels pobladors de la Tossa, estretament lligats als períodes de bonança i seguretat o als de conflicte. Així doncs, en èpoques de pau, els pobladors buscaren la productivitat de les terres baixes, i en època de conflicte, es desplaçaven a la seguretat que donava el cim de la Tossa.

Es calcula que va ser l'any 987 quan el bisbe de Vic ordenava la construcció del castell i l'església sobre aquest estratègic turó. Però no va ser fins a l'any 1032 que l'església de Santa Maria va ser consagrada, en temps de la repoblació per part de l'abat Oliba. Eren èpoques difícils i les escaramusses amb els àrabs atemorien a la població cristiana, el que va portar a aixecar a l'Anoia un sistema de fortificacions de frontera que mantinguessin la pau al territori. D'aquesta manera, a més del castell de la Tossa de Montbui, van néixer el de Claramunt, Tous, Piera, Vilademàger, Òdena, Queralt, Jorba o Castellfollit, entre altres. Avui, el conjunt arquitectònic del romànic primerenc que es conserva dalt de la Tossa està format per l'església de Santa Maria i la torre de defensa del castell. A més hi ha un restaurant que funciona els divendres, dissabte i diumenge, i un punt d'atenció al visitant que també s'utilitza com a sala d'exposicions.

Iniciarem la pujada a la Tossa de Montbui en el Coll del Guix, veïnat del municipi de Santa Margarida de Montbui situat al vessant nord-est de la Tossa. Passem el nucli de la població, situat al final de la carretera BV-2233, i continuem uns cinc-cents metres per una pista d'asfalt en direcció Mas Buret, fins a una cruïlla d'on surt, cap a la dreta, el camí de Can Prim a la Fou de Can Milà. Hi ha un pal indicador que al mo-

ment de realitzar l'excursió havia caigut. Seguim aquest camí en pujada, passem al costat d'una torre d'alta tensió i continuem, en ascens més suau, vorejant camps de cultiu. Així al cap de mig quilòmetre trobem la primera cruïlla senyalitzada on seguim recte cap a la Tossa (3,5 km). El de la dreta serà el nostre camí de tornada.

Continuem per la pista ampla i a l'ombra d'un bosc de pins i alzines fins que, després de creuar un torrent en un gir a l'esquerra, trobem un corriol bé senyalitzat que surt a la dreta i que puja, pel Serral de les Onze, en direcció a la Tossa (dos quilòmetres). La pujada ens porta a un nou encreuament on seguim a l'esquerra (rètol, Tossa 1,3 km) per anar a buscar el camí

■ Panoràmica de la plana de l'Anoia i Montserrat des de la Tossa.

rets d'uns dotze metres de llargària i dos metres de gruix. Al sud-oest del turó hi ha restes de les antigues muralles que rodejava el conjunt històric de la Tossa, del mateix període de construcció del castell. Caminant un parell de minuts des de l'aparcament del cim, s'arriba al mirador del Salt de la Donzella, des d'on es pot albirar una bonica panoràmica de la Conca d'Òdena, amb els pobles d'Òdena, Vilanova del Camí, Santa Margarida de Montbui i la capital Igualada. Al peu del turó s'aprecia el relleu laberíntic dels xaragalls de la Tossa, on l'erosió de les aigües sobre materials tous, margues principalment, ha esculpit formes sinuoses i arrodonides de gran bellesa natural.

Iniciem la tornada desfent el mateix camí que ens ha portat a la Tossa. Deixem de banda el trencall del turó de les Onze i continuen fins a la propera cruïlla, on continuem tot recte per anar a veure l'alzina mil·lenària. Amagada al costat del camí, encara que sobresortint entre la vegetació, destaca aquest exemplar majestuos, a recer del qual es poden veure les marques

de Can Vidal a la Tossa, passant al costat de la torre de vigilància forestal. Continuem ara per aquest camí ample que ens porta al Pla de la Tossa i al seu mirador, i que seguint els pals indicadors acaba al cim de la Tossa de Montbui.

El primer que veiem al cim és l'església de Santa Maria de la Tossa, construïda a finals del segle X i que conserva elements preromànics i romànics. Aquesta primitiva església, per influència del bisbe Òliba, va ésser allargada amb el presbiteri i tres àbsides. Corona el mur de ponent un campanar d'espadanya de doble arcada. El portal, construït al segle XVI, és d'arc rodó i adovellat, i té l'altar presidit per la imatge de Mare de Déu de Gràcia. L'altre element destacat al turó és la torre de defensa del castell, erigida l'any 987 amb pa-

■ Interior de l'església de Santa Maria de la Tossa.

dels senglars que a la nit s'alimenten de les seves glans. Tornem uns metres enrere i anem a l'esquerra en direcció al turó de Can Vidal, per un corriol fressat i envoltat de vegetació. Anem seguint el sender fins a una nova cruïlla on seguim a la dreta en direcció Obaga de Fusters (pal indicador). El sender ens porta fins a una pista més àmplia que seguim a l'esquerra, cap al turó de Can Vidal (pal indicador). Anem seguint la pista ampla amb suaus tobogans de pujada i baixada i, després d'un gir a la dreta, arribem a l'encreuament de camins del turó de Can Vidal, on veiem a prop la carretera C-37.

Al turó anem cap a la dreta i comencem a seguir els senyals cap a la Fou de Can Milà. La pista davalla pel mig del bosc, i van sortint camins cap a un costat i l'altre, però no

■ El cim acull les restes del castell i l'església de Santa Maria.

saltres continuem pel camí ample seguint els rètols en direcció a la fou. Arribem així a aquesta fondalada de grans dimensions excavada pel curs de l'aigua, on neix un torrent que desguassa al riu Anoia. Als seus ambients humits s'hi desenvolupa una flora i una fauna pròpia. Anem baixant al costat del barranc fins creuar-lo, girant primer a la dreta i després a l'esquerra, per continuar per l'obaga de Can Milà, tot vorejant els camps de conreu i la masia que li dona nom. Travessem així el torrent de la Ferrana i seguint sempre la pista arribem a l'encreuament on enllacem amb el camí de l'anada, on anem a l'esquerra fins al punt d'inici i final de la ruta.

EL TOSSAL DE L'AMORRIADOR (2.299 m) Una vista impressionant del Cadí

La Cerdanya comença a tenir ja uns pics d'alçades respectables, i en el camí cap a occident la serralada pirinenca anirà agafant els seus màxims. Afrontem l'ascensió al Tossal de l'Amorriador, de pujada fàcil però amb un rost que ens exigirà durant gairebé dues hores sense descans. Les vistes són una bona recompensa a l'esforç.

Sempre s'ha dit que la Cerdanya és la vall més afortunada dels Pirineus, doncs està disposada en sentit est-oest. És a dir, que li toca la llum del sol des del primer moment del matí i s'allarga fins al darrer de la tarda. Això, quan ens enlairem pels vessants, també es tradueix en unes panoràmiques magnífiques, amb la gran catifa verda de les pastures i els boscos lluint un verd maragda. Serà també el paisatge que ens trobarem en aquesta excursió, on tindrem el premi de gaudir d'una vista frontal impressionant de la cara nord de la serra del Cadí.

La ruta no és difícil, perquè sempre tenim un bon corriol per seguir. Però a voltes hem de tirar al dret per pastures i fins i tot algunes mulleres on haurem d'estar pendents de no sucarr les botes en fang i aigua fins al turmell. El Tossal de l'Amorriador és la muntanya més alta de la seva zona, però un petit bosc de pins ens tapa el cim mentre anem pujant, de manera que no albirarem el piló del vèrtex geodèsic fins que estiguem ben bé arribant. Això, unit a que vaques i cavalls molt sovint desfiguren el camí i en creen multitud de nous, ens obligarà a estar pendents del [track que podeu descarregar per mitjà del codi QR que apareix al final del llibre](#). No és perquè el camí sigui difícil sinó per no tirar pel vessant que no és. A més, ens facilitarà la baixada, que hem triat que sigui per un camí boscà que baixa molt recte cap a Talltendre i ens fa guanyar una estona.

La dura pujada entre codines. ■

Comencem a caminar a Talltendre. És una aldea que es recargola sobre diferents bancals. Veureu com a referència el campanar de l'església. Si voleu visitar-lo, però, potser podeu deixar-ho per a la baixada, en què haurem de creuar alguns dels carrers. Sortim del carrer Major a la dreta i al principi d'un camí de carro molt ben dibuixat optem per agafar el primer carrer a mà esquerra. Els primers deu minuts de l'excursió són molt exigents, amb una pujada que fa bufar i que prediu com serà

tota l'excursió. Però no us desanimeu perquè al cap d'un quart d'hora el rost es fa més suau. Després anirem alternant pujades ben inclinades amb alguns prats idíl·lics on tindrem temps per recuperar-nos.

Deixem a mà dreta dos rètols, un que indica cap al refugi de Cal Pere Sidro –més informal–, i un de metàl·lic que ens marca cap al Pla de Matons. Són unes pastures que podrem veure des del cim. Nosaltres seguim costa amunt fins a trobar un vailet que retirarem amb compte

pel mànec aïllant i tornarem a tancar. Semblaria que hauríem de tenir bones vistes del poble, però com que està molt arrambat al vessant, pràcticament no el veiem. En canvi, si mirem a la nostra dreta començarem a tenir una perspectiva sencera de la cara nord de la serra del Cadí, amb les característiques canals verticals ben marcades.

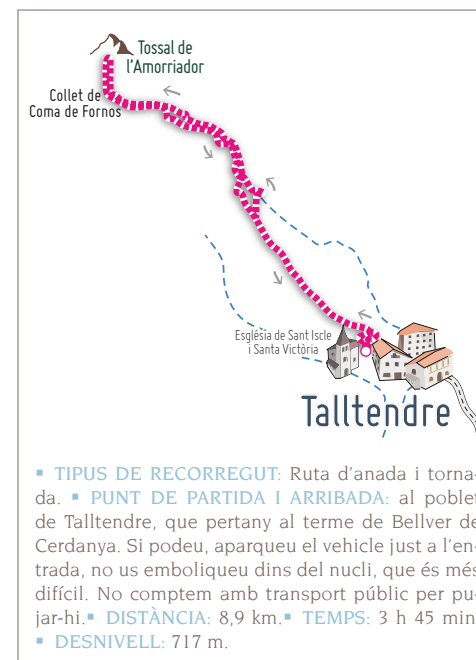
Atenció quan portem caminats 1,8 quilòmetres. Veurem que unes fites de pedra deixades pels excursionistes ens conviden a abandonar el camí i tirar a mà dreta. Seguim-les i –si trobem alguna de desfeta– ajudem a afegir-hi pedres per guiar a qui vingui després de nosaltres. Aquests senyals ens duren de forma força directa per un camí molt inclinat i a voltes no reconeixible perquè és d'herba fins a tocar l'aigua del Torrent del Prat de Codines. Passem a l'altra banda no perquè sigui im-

periós sinó perquè el camí és més sec, i continuem pel corriol que menys de cinc minuts després ens obligarà a travessar-lo de nou saltant de pedra en pedra.

Ve un tram molt inclinat que es farà esbufegar. Podem anar-nos aturant per admirar les flors alpines. Si esteu atents –són molt petites– trobareu algunes orquídiess.

Arribem a un enorme replà herbós poblat de vaques, vedells, cavalls i poltres a la primavera, l'estiu i fins entrada la tardor. És un moment de descans, ens hem de dirigir cap a la tartera molt evident que ens surt al davant, superar-la i pujar pel camí que va a la seva dreta. Abans del collet que tenim a la vista hi ha un munt de caus de marmota, no serà estrany que topeu amb alguna. Si més no, sentireu els seus xiulets d'avís.

L'agrait tram final abans de fer cim. ■

Per enfilar-vos al Collet de Coma de Fornos –molt evident–, mireu d'evitar la cua de material esllavissat i pugeu-hi pel corriol, herbós i fàcil que té a l'esquerra. Llavors sí, quan arribeu a la

fita de pedres que marca la collada fixeu-vos en el tossal que teniu a mà dreta. És coronat per un bosc de pins. Seguiu el sender més evident, que us portarà ben bé fins al cim (2.299 m). Té piló de ciment i senyal de vèrtex geodèsic, però cap placa. Novament tenim una vista àmplia de la Cerdanya al davant, del Puigpedrós a mà esquerra, d'algunes muntanyes andorranes tantcant l'horitzó a l'esquena i del Cadí a mà dreta. Si encara voleu una perspectiva més propera d'aquesta darrera serra, acosteuvos al Tossal Gros, pedregós i a la vista, baixant i a la dreta del Collet de Coma de Fornos. En cas contrari, ataqueu la baixada passant al costat de l'enorme codina que ja haureu vist en pujar.

Després de la gran plana de pastura, si us fixeu en el track, agafareu un sender boscos que fa una via més recte pel bosc. El paisatge està més protegit del sol. No tindreu tantes sorpreses botàniques, però pot haver el cop de sort d'ensopegar amb algun isard o cabirol. Veureu al fons de la vall el poble d'Ordèn i en més o menys una hora i quart acabareu baixant de nou a Tallendre.

El cim, desprotegit de vegetació. ■

